

Prædiken af Morten Munch

Kristi Himmelfartsdag 2012, konfirmationsgudstjeneste

Tekst: Luk 24,46-53

DEN HIMMELFARNE ER JORDNÆRT TIL STEDE

Elvis has left the building

"Elvis has left the building", sådan lød det ved afslutningen på Elvis Presleys koncerter. Efter at han havde været kaldt tilbage på scenen gentagne gange til folks hyldest, var de ord signalet til, at nu var koncerten definitivt slut. Vær sød og gå hjem. Der er ikke mere at komme efter.

Sådan kan vi måske høre denne tekst, hvor Jesus drager tilbage til sin himmelske far (heraf navnet Kristi Himmelfart). Jesus har forladt 'bygningen', jorden, nu er disciplene ladt alene tilbage.

Men sådan oplevede disciplene ikke begivenheden. Deres reaktion er beskrevet sådan: "De tilbad ham, og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud".

Det er er allersidste ord i Lukas Evangeliet, men Lukas skrev også et bind 2, som vi kalder Apostlenes Gerninger (som også er med i Ny Testamente). Der er altså en fortsættelse.

Ellers ville I heller ikke være her i dag. Der ville ikke være noget, der hed konfirmation – der ville ikke være noget at bekræfte, der var bæredygtigt i livet såvel som i døden.

Ikke afslutning, men begyndelse på noget nyt

Lukas' Bind 2 indleder med det, bind 1 slutter med – at Jesus på mystisk vis forsvandt for disciplenes øjne.

Og beretningen går så hurtigt videre til at fortælle om pinsen, som vi skal fejre om 10 dage – hvordan Helligånden kom til de første kristne som en vind, der fyldte lokalet og som ildtunger på deres hoveder.

Her gennemtrænges de af Jesu virkelighed. De forstår, at de ikke er alene. Han som ikke længere er fysisk hos dem, er nu i deres hjerter ved Helligånden, som han havde lovet at sende til dem.

I dagens tekst kaldes Ånden for "kraft (eller styrke) fra det høje".

Det er det, vi ønsker for jer konfirmander i dag og alle dage: At I oplever at få styrke fra det høje, så I ved dybt i hjertet, at I ikke er alene – at I indregner den dimension i jeres liv, at Gud er levende virkelighed, der har vist sig i Jesus Kristus og stadig er levende tilstede ved sin Ånd.

Opfaret til himmels?

I trosbekendelse, som I konfirmander har sagt med på næsten hver eneste gang, vi har været sammen, lyder sætningen: "Opfaret til himmels, siddende ved Guds højre hånd".

Hvad betyder så det? Næppe at Jesus sidder et sted ude i verdensrummet.

Som en konfirmand sagde (ikke fra jeres hold): "Jeg tror ikke, at Gud bor oppe i himlen i en lejlighed".

Den himmel, der tales om her, er ikke himmelrummet, som vi kan udforske med satellitter og teleskoper – det er jo en del af det skabte. Gud er uafhængig af tid og rum.

Ifølge kristendommen overgår Guds eksistenssfære skabets rum, samtidig med at Gud også gennemtrænger det skabte med sit nærvær.

Vi har siden Jesu tid lært at flyve op i den ene slags himmel (himmelrummet), men nåden fra Gud er fremdeles den eneste adgang til den anden slags himmel (Guds eksistenssfære, som også kaldes

Guds rige – og som i Jesus rørte ved jorden og som vil røre ved jer konfirmander og alle os andre med).

Den himmelfarne konge

Lad os lige vende tilbage til sammenligningen med Elvis.

Når Jesus forlod bygningen/jorden i sin fysiske skikkelse, var det for at kunne være alle steder ved sin Ånd.

Det svarer til at alle koncertdeltagere kunne få Elvis med sig hjem, samtidig, - for nogen nok en begivenhed, der var til at besvime over - men alligevel en ret så flad sammenligning.

Elvis blev ganske vist kendt som King of Rock n' Roll eller bare The King, men kun Jesus kan fylde kongetitlen ud som den, der ydmygede sig i døden på korset og netop derfor også blev ophøjet som sejrherre over døden og onskaben.

Jesu opstandelse og himmelfart bekræfter for disciplene, at han er messias, kongernes konge og herrernes herre, der i kraft af sin ophøjelse kan være os så endeligt nær.

Vi behøver ikke tage til en adresse i Jerusalem eller Galilæa for at finde Gud. Han rækker ud efter os lige der, hvor vi er – uanset hvad vi har i bagagen.

Han vil sætte os ind i et helet forhold til Gud ved troen på syndernes forladelse og evig ubrydeligt livsfællesskab med Skaberens.

Fejring af Guds levende nærvær

Vi fejrer i dag Jesus som den *nærværende* Herre, ikke som fjern fortidsskikkelse.

Vi fejrer Jesus som *levende* Herre, ikke som en død mand.

Vi fejrer Jesus som den *himmelfarne* Herre, der aldrig lader sin kirke og sine børn fare.

Vi fejrer ham, der i sin enhed med Faderen bærer alt med sit mægtige ord, som det hedder i Hebræerbrevet (Hebræerbrevet 1,3) – bærer verdensaltet og det enkelte menneske.

Som Guds evige Søn har Jesus altid haft del i Gud Faders herredømme. Men i sit liv på jorden gav han afkald på at bruge magten for at tjene i kærlighed.

Han ville vinde vores hjerter, og det gøres ikke med torden og lynild - han ville betale vores gæld, og det gøres ikke med et pennestrøg.

Nej, hjerter vindes med nærværende kærlighed, og syndens gæld betales ved Guds selvhengivelse i Jesu ultimative offer.

Men Jesu virke er ikke slut. Han er ikke gået på pension efter hårde år på jorden.

Sønnen er ikke vendt hjem for at nyde den himmelske fred og lade verden sejle sin egen sø, mens han spiller golf med englens og nyder sit otium.

Som himmelfaren, siddende ved Guds højre hånd, er Jesus ubegrænset af tid og rum.

Han er ligeså nær her i dag ved jeres konfirmation for at give jer gudsriget, som han er det i nabosognet eller på den anden side af jordkloden – og som han var det for 2000 år siden i Mellemøsten.

Vi er ikke alene

Troen på Jesu herredømme betyder frihed fra troen på, at verdens gang er i vores hænder alene eller i det blinde tilfældes magt.

Det er frihed fra det hovmod, at vi skulle være verdens herrer, og også fra det mismod, at verden og vi med den skulle være overladt til sig selv.

Jesus er himmelfaren, og derfor får apostlene som opgave at fare ud med hans ord. De skulle gå ud og fortælle om den korsfæstede, der blev levende igen, besejrede døden og onskaben og dermed fylder titlen som herre ud til det yderste.

Der holdes fri her på Kristi Himmelfartsdag (endnu – vi må se hvor længe det varer) som en påmindelse om, at Jesus er faret til himmels for at være jordnært til stede her hos os med sin kærlighed.

Den del står ikke til forhandling. Derfor kan I konfirmander trygt sige ja til ham, der har givet jer sit ja i Jesus Kristus.

Amen.